

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐνάτος

Συνδρομὴ ἰτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 Γανουαρίου ἰκαστοῦ ἔτους καὶ εἰς ἰτήσια. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6. 24 Φεβρουαρίου 1880

Σφραγὶς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς.

Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνωτέρου σφραγίδος εὑρίσκειται ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ κ. Παύλου Λάμπρου, ὁ δὲ κ. Α. Ζ. Μάμουκας, ὃν παρενόησαμεν νὰ ἐξετάσῃ αὐτήν, ἐσημείωσεν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα: « Ἄγνωστος εἶνέ μοι ὄλωσ ἡ σφραγὶς αὕτη. Ὁ μὲν γλύπτης, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τῆς συμπύκνωσος τῶν γραμμάτων «εἰς τῆν φωνὴν τῆς πατριδος» ἢ το ἀλλοδαπός; ἡ δὲ σφραγὶς ἀνήκειν Ἰσως εἰς τὸν Ἀρχὴν, ἢ Σωματεῖον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καθεστῶσι καὶ προπαρασκευάζον τὰ τοῦ ἀγῶνος».

Παρατιθέμενοι τὴν σημείωσιν ταύτην τοῦ πολυῖστορος φίλου τῆς Ἑστίαις, καὶ παρακαλοῦντες τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅσοι τυχόν γνωρίζουσι τι περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς προκειμένης σφραγίδος, νὰ ἐπιστείλωσιν ἡμῖν ἀκριβῆ τινα περὶ αὐτῆς εἰδήσιν, ἀπαραίτητον νομιζόμεν καθῆκον ἡμῶν νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ δημοσίᾳ τὸν κ. Μάμουκαν, ἀνδρῶν, πολυτίμων ἀληθῶς, εἰδήσεων παρέσχεν ἡμῖν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου ἡμῶν ἀγῶνος, προθύμως πάντοτε ἀντλών ἐκ τοῦ ἀφρόνου ταμείου τῆς μνήμης αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἀνεκτιμήτων σημειωμάτων, ὅσα διὰ κόπων μακρῶν συνήγαγε χάριν τῆς πατρίδος ἱστορίας, καὶ ὧν μικρὸν μόνον ἀτυχῶς μέρος κατορθώθη νὰ δημοσιευθῇ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος» (Τόμοι 11, ἐν Ἀθήναις, 1839-1852). Εὐχάστον ἀληθῶς ἤθελεν εἶναι νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ σπουδαιότητος τούτου ἔργου τοῦ κ. Μάμουκα, ὅπερ συμπληρούμενον θέλει βεβαίως ἀποτελέσει ταμεῖον ἱστορικὸν μεγάλης ἀξίας, καὶ ὁδηγὸν ἀναπόφευκτον τοῦ μέλλοντος ἱστορικοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. Σ. τ. Δ.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

[Μετάρρασις Ν. Κ. Φραντζῆ].

Α΄

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, σφοδρὸς δὲ συννεφώδης βορρῶς ἐπηύξανεν αὐτό. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συναντήσῃ τις τοὺς συνίθως ἐπὶ τῶν λεωφόρων καὶ τῶν ὁδῶν τῶν Παιρισίων πε-

ριφερομένους ἀργούς ἀνθρώπους· οἱ πλείστοι δὲ τῶν γραμματοκομιστῶν, οἵτινες ἔτρεχον μᾶλλον ἢ περιεπάτου, δὲν εἶχον ἱκανὴν ἐν τῇ ἀναπνοῇ τῶν θερμότητα, ἵνα ὑπερασπίσωσι τοὺς δακτύλους των κατὰ τῆς καταψύξεως.

Νεῆνις τις κατερχομένη τὴν ὁδὸν Βιβιέννης διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀνακτορικὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁδοῦ Βωζολαί. Τὸ τῶν ἀνακτόρων ὠρολόγιον εἰδείκνυε δεκάτην ὥραν.

Ἡ νεῆνις αὕτη, σχεδὸν παιδίον ἔτι, διότι μόλις ἦτο δεκάεπτά ἐτῶν, εἶχεν ὠχρὸν τὸ πρόσωπον, ἐμφαίνον ὅλην τὴν ὁδὸν τῆς δυσυχίας.

Οἱ κυανοὶ γλυκεῖς καὶ δειλοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο πεφοβισμένοι, καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς ὅλη ἐξέφραζε θλίψιν ἀλγεινοτάτην.

Ἐφερε πενιχρὰν ἐσθῆτα καὶ ἔτρεμεν ὅλη ὑπὸ τοῦ ψύχους· πῖλος πενιχρὸς ὑπέκρυπτε κατὰ τὸ ἡμισυ τὴν ἐξαισίαν ξανθὴν κόμην τῆς.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν στοᾶν τῶν Βυλοῦ, περιπατοῦσα ἐγγύτατα τοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἐργαστηρίων μέρους.

Μὲ ὅλον τὸ ψῦχος καὶ τὸν ἀνεμον, ὅστις ἔπνεεν ὑπὸ τὴν στοᾶν, ἐσταμάτα ἡ νεῆνις ἀνά πᾶν βῆμα· βλέπων τις αὐτὴν κολλῶσαν τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τῶν ὕελων τῶν χρυσοχοσιῶν, κάλλιστα ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι μεγίστην ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν θαυμάζουσα τὴν λαμπρὰν ἔχθεισιν τῶν χρυσοῶν ἀλύσεων, τῶν ὠρολογίων, ἐνωτίων καὶ λιθοκολλήτων διαδημάτων.

Φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον τῆς στοᾶς ἐπέστρεψε πάλιν ἐξακολουθοῦσα νὰ ἴσταται πρὸ τῶν ὕελων τῶν χρυσοχοσιῶν· τέλος δὲ ἀποφασίσασα ἀνοίγει τὴν θύραν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ εἰσέρχεται.

Μετὰ περιεργείας ὁ ἔμπορος ἀτενίσας αὐτὴν, — Τί ἀγαπάτε, κόρη μου; τὴν ἠρώτησε.

— Κύριε, ἀπεκρίθη αὐτὴ διὰ φωνῆς γλυκεῖας καὶ συνεσταλμένης, ἀγοράζετε παλαιὰ κοσμήματα;

— Μάλιστα, ὅταν τὸ πρὸς πώλησιν ἀντικείμενον ἔχει ἀξίαν τινα· μήπως ἔχετε κοσμήματα νὰ μοὶ πωλήσητε;

— Ἐν καὶ μόνον, κύριε· ἓνα δακτύλιον.

— Ὡ! δι' ἓνα δακτύλιον δὲν ἀξίζει καὶ τὸν κόπον...

— Ἐχει ἀξίαν, κύριε.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ δακτύλιος αὐτός; ἀν τὸν κρατεῖτε, δεῖξατέ μοὶ τον.